

The Daughter of Time

1.

Tikk. Hangzik fel a szürke homályban a mély, mindent betöltő hang. Mintha csak a saját félelmem szólalna meg. **Takk.** Előre lépek, fehér hálóingem csiklandós érzést ébreszt a térdemben, ahogy végig simul rajta. Mi lett volna, ha...? Ez talán a világ legértelmetlenebb kérdése. De nem nekem. Számomra ez a legfontosabb kérdés. Mi lett volna, ha...? Egy ajtót pillantok meg alig pár lépésnyire. A valaha fehér festék apró sárga lemezékként pattogzik le róla. **Tikk.** A kopott gomb kilincsért nyúlok. Emlékszem, hogy átfut az agyamon: „Hiába. Most is zárva lesz.” Majd vadul dübörgő szívvel ismerem fel, hogy a zár ezúttal enged. **TAKK.**

A rémület mindent átszelő sikolyként szakad ki a torkomból, mikor saját tükörképpemmel találom szemben magam...

Ahogy magamhoz térek, pár pillanatig még levegő után kapkodok. Nem tudom, hogy tényleg sikoltottam, vagy ez is csak az álom része volt. Még soha nem nyílt ki nekem az-az ajtó. Megborzongok. Nem akarok visszagondolni rá. Az ébresztőórára pillantok. Remek, hat perc múlva amúgy is fel kellene kelnem. Lerúgom a takarót, és a verejtéktől teljesen átázott hálóingemet a padlóra hajítom, majd felöltöm az iskolai egyenruhám. Kész röhej, hogy gimiben ezt kell hordanunk, míg más iskolákban mindenki azt visel, amit akar. Általában utálok szoknyát hordani, de most – a nyár legmelegebb időszakában –, kivételesen nem bánom. Habár az én ízlésemnek ez a szoknya túl hosszú. Az ég szerelmére, végül is ez már nem a 60-as évek! 1987 van, és ezt az iskola vezetősége is beláthatná, ha már ezt a vackot kell mindenhova felvennünk.

Felsóhajtok, és hanyagul két copfba gumizom hosszú, szőke hajam. Mindig így hordom, mióta Yuutól kaptam ezeket a hajgumikat. Azt mondta, alig bírt választani egy másik fekete, meg e között. Az enyéimre három béna türkiz golyó van varrva. El se merem képzelni, milyen lehetett a másik, de Yuu a legjobb barátom, és a világért sem bántanám meg. Még egy utolsó pillantást vetek fürdőszobabeli tükörképemre, és grimaszolok.

– Nem is vagy olyan ijesztő – mondom, és kuncogva lemegyek a konyhába. Lent anya már nagyban sűrög-forog. A levegőben tojásrántotta illata keveredik friss ropogós pirításával, amitől gyomrom rögtön követelőzni kezd.

– Jó reggelt – morgom.

– Siess, el fogsz késni! – veti oda anya, miközben felhörpinti kávéja maradékát. Apának hűlt helye sincs. Ő ilyenkor már a tűzoltóságon van, és többnyire késő estig nem is bukkan fel. Néha hiányzik egy kicsit, de mindig azt mondja, hogy jól jön a tűzoltó a családban. Mindezt azért, mert egy pár éve véletlenül felgyújtottam a karácsonyfát. Azóta is ezzel cukkol.

– Miről beszélsz? Még fél nyolc sincs. – Anya válaszul a konyhai órára bök, amin a nagymutató már rég átlépte a harmincat.

– A francba! – Az egyik kezemmel pirítóst tömök a számba, a másikkal egy falat rántottáért próbálok nyúlni, de felborítom narancslével töltött poharam. Anya őrtjög, míg én felkapom a még menthető füzetem az asztalról, és sűrű rágás közepette menekülök.

– Kasszandra!

– Ne haragudj, tényleg sietek!

– Jó, most feltakarítok, de cserébe hazafele beugorhatnál a boltba pár dologért. – Lenyelem azt a „Ne már!”-t, amit legszívesebben válaszolnék, és inkább elmormolok egy „Oké”-t. Anya a kezembe nyom pár bankót, és a bevásárló listát, majd elsietek. Mi lett volna, ha aznap nem borítom ki a narancslét?

Próbálok egyszerre sietni, s még memorizálni néhány évszámot a töri dolgozathoz, de mindjárt kiderül, hogy hülye ötlet, amikor nekimegyek egy villanypóznának. Majdnem hanyatt vágódom, de erős karok támasztanak meg hátulról.

– Ezt tanítani kéne. – Ráhunyorgok a röhögő Yuura. Világosbarna haja ma is jól fésült, az egyenruhája, mintha csak frissen vasalta volna. A legtöbb lányos anyuka örülne neki, mert sosem volt balhés típus.

– Marha vicces – szűröm a fogaim közül a bosszús választ. A fejem sajog, de nem merek hozzányúlni.

– Szandra, a csonttörő – vigyorog Yuu, de jókedve hamar elszáll, ahogy rám néz, az arca egészen elsápad.

– Jaj ne! Nagyon rémes? – Odakapok a fejemhez. Valami síkos és meleg tapad az ujjaimhoz. Döbbenten meredek vörös kezemre. Jól indul a nap. Yuu leveti a nyakkendőjét, és a kezembe nyomja.

– A sulis orvosija közelebb van. Elkísérlek. Addig ez is megteszi. – A fejemhez nyomom, ő pedig felkapja a földről a töri füzetem. Már megszoktam, hogy az ügyetlenségemmel folyton bolondot csinálok magamból, de azért egy kicsit zavar, amikor az iskolához érve mindenki engem bámul. A szemem sarkából látom, hogy Yuu is folyton rám sandít. A szüleink révén gyerekkorunk óta ismerjük egymást. A baleseteimet már rutinnal kezeli, és többnyire el is vicceljük ezeket az eseteket, de ő is csak ember, és ha így néz rám, az azt jelenti, hogy ezúttal nagyon ijesztően festek. Belépvén az orvosiba, hagyom, hogy ő magyarázza el az esetet az iskolaorvosnak, aki csak bólogat, és azonnal le is ültet egy székre. Kicsi, törekeny nő. Az arca beesett, látszik rajta, hogy sok mindent megélt, de amikor elmosolyodik, nyoma sincs megkeseredett énjének. Sokszor jártam már nála. Kedvelem, mert egész rendszeren el lehet vele beszélgetni. Most a szememet vizsgálja. Kis égővel belevilágít az egyikbe, majd a másikba, miközben olyanokat kérdez, hogy „Nem szédülsz?”, meg „Nincs hányingered?”.

- Rendben lesz? – hallom Yuut, ő meg csak mosolyogva bólogat, hogy megnyugtassa.
- Nem komoly. De azért nem bánám, ha itt maradna egy kicsit pihenni. – Yuu hangosan felsóhajt.
- Látod? Most fölöslegesen törted össze magad.
- Tényleg, a doga!
- Csak te lehetsz ekkora mázlista.
- Vagy ilyen béna – teszem hozzá, mire szemforgatást kapok válaszul. Visszaadom neki véráztatta nyakkendőjét, amit habozva elvesz.
- Akkor... majd gyere, ha jobban vagy! – Sután int nekem, aztán magamra hagy az iskolaorvossal.
- Rendes fiú – mondja, miközben jódos üvegcsét és gézt vesz elő egy kopottas elsősegély dobozból. Vállat vonok. Tudom, mire gondol. Mindenki azt hiszi, hogy járunk.
- Csak barátok vagyunk.
- Oh, értem! – helyesel, pedig látszik, hogy nem győztem meg. A fejemet fertőtleníti a csípős készítménnyel. Pizkosfehér köpenyének erős öblítő illata csiklandozza az orrom. – A te korodban én is inkább a fiúkkal barátkoztam. Sokkal megbízhatóbbak, nem igaz?
- De, így van. – Az igazság az, hogy van pár lány osztálytársam, akivel jól kijövök, de mindig jobban éreztem magam a fiúkkal, akiknek nincsenek nagy elvárásaik. Velük nem kell megjátszanom magam.
- A te korodban én is inkább a fiúkkal barátkoztam. Sokkal megbízhatóbbak, nem igaz? – Az iskolaorvosra sandítok, de csak keskeny kis állát tudom kivenni, ahogy fölém hajol. Ennyire feledékeny lenne?
- Az előbb is ezt mondta. – Érzem, ahogy habozva, lassabban kötözi tovább a fejem.
- Nem mondtam semmi ilyesmit.
- De igen. Pont az előbb. Mondtam is, hogy így van. – Hátrébb lép, és komolyan néz rám.

– Minden rendben? – Némán meredek rá. – Az arca megrémít, mert olyan, mintha tényleg én lennék az, aki nincs tisztában a helyzettel. Halványan elmosolyodom, mint aki csak viccelt. Ugyan, tényleg bolond lennék, ilyen állítani! Ettől megenyhül, és úgy teszünk, mintha mi sem történt volna. Még elcseverészek vele, de még mindig az foglalkoztat, ami korábban történt.

A nap további részében mindenkit csak az én bekötözött fejem érdekel. A tanárok együttérzően kérdezősködnek, a többiek meg örülnek, hogy elterelem a figyelmet a tanulásról. Yuu folyton újabb és újabb történetekkel áll elő a sérülésemet illetően, elvégre ő már csak tudja, hogy történt, hiszen szemtanú. Így lehet, hogy az utolsó órát tartó tanárunk már abban

a hitben távozik az óráról, hogy a hétvégén autóbalesetem volt, mikor Yuu szüleivel az új Maggie's áruházba tartottunk a kihagyhatatlan leárazások miatt.

– És a legrosszabb az, hogy ma tényleg vásárolnom kell – szólok oda Yuunak még órán. Felvonja a szemöldökét, és teljesen komolyan válaszol.

– Muszáj lesz. Tegnap miattad maradtunk le az akciókról.

– Tehetek én arról, hogy a képzeletbeli történetedben az apád nem tud vezetni? – morgom, majd hozzáteszem: – Anya megkért, hogy vegyek ezt-azt.

– Elkísérjelek? – Örülök, hogy felajánlja, ezért tanítás után együtt indulunk el az éjjel-nappaliba. Figyelem, ahogy a pénztáros monotonon pakolgatja az árut a futószalag egyik oldaláról a másikra, miközben a pénztárgép kijelzőjén pittyegő hang kíséretében változik a végösszeg. Yuu megkocogtatja a vállam, és a nagy üvegablakra mutat. Amíg bent voltunk, alaposan beborult, és az eső most mind kövérebb cseppekben zúdul alá.

– Te sem hoztál esernyőt, mi? – Megrázza a fejét. Kifizetem a mogorva pénztárosnak az összeget, és bepakoljuk a holmim a szatyrokba.

– Megvárjuk, amíg eláll?

– Nem kell – mondom. – Majd futunk. – Elvigyorodik, és felkapja a szatyrot, amiben a tej, a narancslé, és a szeletelt kenyér van. Megvárja, míg magamhoz veszem a könnyebb szatyrot, aztán megfogja a bal kezem, és már húz is ki az ajtón. A forróságban az eső langyosan csattan szét testünkön. Nevetek, mert isteni érzés, és még az sem zavar, hogy a ruhám teljesen átázik, nem beszélve a kötésemről. A betonról hangosan verődik vissza cipőnk trappoló hangja. Egyszer sikoltok, amikor egyenesen átgázolunk egy tócsán. Érzem, hogy a víz cuppogva folyik szét a lábujjaim közt minden egyes lépésnél. Egy busz megállóhoz érve szinte repülök, ahogy bevetjük magunk az esőbeállóba. Graffítikkal és foszladozó apróhirdetésekkkel borított falának dőlök. A szívem zakatol, és lihegve kapkodok levegő után. Ránézek a szintén kifulladt, és bőrig ázott Yuura. A hajából csöpög a víz, miközben mogyorószínű szemével figyel mögüle. Furán néz rám, nem tudom mire vélni. Amikor közel hajol, már tudom, hogy végem. Ujjaim közül könnyedén csusszan ki a bevásárlószatyor, a lábam úgy remeg, mintha elfelejtettem volna, hogyan kell rajta állni. Ahogy vége a csóknak, csak zavartan pislogok. Fogalmam sincs, mit kellene mondanom. Látszólag őt is ez nyugtalanítja, ezért nagy nehezen kinyögöm azt, amit ebből már úgy is tud.

– Nekem... ezt át kell gondolnom. – Idegesen kibújok túl közeli testének börtönéből, és elsietek mellette. Hallom, ahogy az út túloldaláról még utánam kiált, de csak megyek tovább. Az arcom lángol, egészen szédülök. Megrémít, hogy valami most ért véget, hogy nem tudom, mi vár most ránk, pedig nem is sejtem, hogy a világ mögöttem épp most hullik darabjaira.